

Un home de Déu

Dc, 28/10/2009 per Homenatge cívic...

[Joan Carrera](#)

Jaume Oliveras i Costa, periodista

Publicat el 4 d'octubre de 2008 a [El Punt](#)

Hi ha molts títols que es poden donar a un eclesiàstic, i més si ha arribat a bisbe i atresora un llarg historial. No tots els qualificatius són bons, i encara menys encertats, malgrat que se'ls suposa una dedicació pastoral moguda pel ple convenciment en la fe i el desig de servir el missatge del Crist ressuscitat. Però hi ha eclesiàstics, fins i tot algun bisbe, que mereixen un adjectiu prou contundent, i a la vegada delicat, que no deixa dubte de la seva manera de ser: son l'exemple d'homes de Déu. I és aquest el qualificatiu que defineix més bé Joan Carrera i Planas: fou un home de Déu.

Puc dir que naixia la meva fe adulta en una Badalona esperpèntica quasi al mateix temps que un jove sacerdot era nomenat rector d'una parròquia suburbial, la parròquia de Sant Antoni del barri de Llefia, en un moment que en aquell indret no hi havia església, no hi havia parròquia, no hi havia societat civil i, per no haver-hi, potser tampoc no hi havia barrí. El jove capellà era Joan Carrera, i el seu nomenament el portava a una empresa digna de titans. Fer parròquia, en un temps de despropòsits, no era fer un edifici que servís d'església, sinó que era pavimentar carrers, fer clavegueres, estendre un ramal d'electricitat o anar al bar a prendre unes canyes amb els desarrelats de torn. I dono fe que Joan Carrera s'esmerçà en aquesta feina, mentre es comprometia en el món social i polític i aconseguia aixecar quatre parets, per honorar Déu i ajudar els homes.

Ben aviat Sant Antoni de Llefia es convertí en punt de referència eclesial al cinturó de Barcelona, quan no era el mateix ser sacerdot titular d'una parròquia «de sempre» que esdevenir capellà obrer en un barri perifèric. Joan Carrera, però, sabé compaginar el servei als desvalguts amb el compromís de país i amb anhels intel·lectuals més profunds, i el seu àmbit d'actuació s'estengué fora de fronteres i acollí grups de tota mena, fins aquells que, vivint en barris benestants, se sentien orfes en la seva opció de fe. Talment, mossèn Joan acomboià gent del meu àmbit, uns anys més grans que el meu grup; i fou aleshores quan vaig anar descobrint el capellà compromés que tant necessitava com a referent d'Església.

Potser fou el seu compromís social, acompanyat de l'influent figura d'un alcalde franquista molt ben relacional amb el bisbat d'aleshores, el que allunyà Carrera de la meva ciutat, però foren molts els que anàrem seguint la seva trajectòria i el veiérem, molts anys després, tornar de bisbe auxiliar i responsable de l'amplia zona pastoral on havia forjat la seva manera de ser. Retrobar Carrera a prop, com a bisbe, encara ens podia fer pensar que no tot era insensat en l'àmbit de la jerarquia eclesial, si bé ell també es torna més prudent revestit de l'orde episcopal. Però Carrera demostraria que era un home forjat en la fe enfrontant-se fins i tot al bisbe que l'havia proposat com a auxiliar i no renunciant en cap moment a dir-hi la seva. En un pis d'un barri obrer de la seva zona pastoral, el bisbe hi establí la seva residència, i durant anys ha corregut amunt i avall d'un país que s'estimava com pocs. Presenta la renúncia quan arriba a l'edat preceptiva, però s'ha mantingut actiu durant gairebé tres anys més, esperant les ordres de la jerarquia o els

designis de Déu. Darrerament, he tingut la sort de compartir l'eucaristia en diverses ocasions amb l'amic bisbe, en alguna parròquia badalonina o en l'íntim silenci de la cartoixa de Montalegre. I, ara més que mai, el silenci s'imposa. Però tinc l'absoluta seguretat d'haver conegut un home de Déu.